

Simonida Milojković

GRABLJIVICA

PRVI I DRUGI DEO + GRABLJIVICA, DESET GODINA KASNIJE,
PRVI PUT PRED ČITAOCIMA

■ Laguna ■

Grabljivica © Simonida Milojković 2007
Grabljivica 2 © Simonida Milojković 2009
Grabljivica 3 © Simonida Milojković 2012

Copyright © 2012 ovog izdanja, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

I deo	GRABLJIVICA 1.	7
II deo	GRABLJIVICA 2.	135
III deo	GRABLJIVICA, DESET GODINA KASNIJE	295

GRABLJIVICA 1

PREDIGRA

Avakum, Avram, Adam, Aksentije, Aleksa, Aleksandar, Alimpije, Anđelko, Andrija, Antonije, Arandel, Arsenije, Atanasije, Aćim, Balša, Bane, Batrić, Berislav, Beriša, Berko, Blagoje, Blagomir, Blagota, Blažo, Blaško, Bogdan, Bogić, Bogoboj, Bogoljub, Bogomir, Bogosav, Božidar, Bojan, Bojko, Borivoj, Borisav, Borislav, Boriša, Borko, Boško, Branimir, Branislav, Branko, Bratislav, Bratoljub, Budimir, Budislav, Vajo, Vasilije, Vasilj, Vekoslav, Velibor, Velizar, Velimir, Velisav, Veličko, Veljko, Veroljub, Veselin, Vidak, Vidoje, Viktor, Vilotije, Vitomir, Vikentije, Višeslav, Vladan, Vladeta, Vladimir, Vladislav, Vlajko, Vlastimir, Vojimir, Vojin, Vojislav, Vujadin, Vuk, Vukadin, Vukajlo, Vikan, Vukašin, Vukmir, Vukoje, Vukoslav, Vukota, Vuksan, Vučko, Gavra, Gavriilo, Gvozden, Genadije, Georgije, Gerasim, German, Gligorije, Gojko, Golub, Goran, Gradimir, Grgur, Grigorije, Grozdan, Gruja, Grujica, David, Dalibor, Damjan, Danilo, Danojlo, Darko, Dejan, Desimir, Despot, Dimitrije, Dimšo, Dminko, Dmitar, Dobrašin, Dobrivoj, Dobriilo, Dobrica,

---

Dobrislav, Dojčin, Dojčilo, Dorotej, Dositej, Dragan, Dragić, Dragiša, Dragoje, Dragojlo, Dragoljub, Dragomir, Drago-grad, Dragoslav, Dragutin, Dražo, Draško, Dušan, Đena-dije, Đorđe, Đordžije, Đukan, Đura, Đurađ, Đurđe, Đuri-ca, Emil, Emilijan, Žarko, Želimir, Željko, Živadin, Živan, Živanko, Živko, Živojin, Živomir, Živorad, Života, Zaviša, Zarija, Zarije, Zdravko, Zlatko, Zlatoje, Zlatomir, Zoran, Zosim, Ivan, Ivko, Ignjat, Ignjatije, Ilija, Isaija, Isailo, Isak, Isidor, Jagoš, Jakov, Jakša, Janićije, Janko, Janča, Jevrem, Jevtimije, Jezdimir, Jelenko, Jelisije, Jeremija, Jerotije, Jovan, Jovica, Joviša, Jaksim, Jordan, Josif, Jugoslav, Julijan, Justin, Kamenko, Kiprijan, Kirilo, Kojadin, Komnen, Konstantin, Kornelije, Kosan, Kosta, Kostadin, Krsman, Krasta, Krstan, Krstivoje, Kuzman, Lazar, Lepoje, Lepomir, Luka, Leontije, Ljubivoj, Ljubinko, Ljubisav, Ljubiša, Ljubodrag, Ljuboje, Ljubomir, Makarije, Maksim, Manojlo, Marijan, Marinko, Marjan, Marko, Mateja, Matija, Melentije, Metodije, Mijai-lo, Mijalko, Mijat, Miladin, Milan, Milanko, Mile, Milenko, Milentije, Mileta, Milivoj, Milija, Milijan, Milinko, Milisav, Milić, Milovan, Miloje, Milojko, Milorad, Milun, Milutin, Miodrag, Miomir, Mirko, Miroljub, Miroslav, Mirčeta, Mitar, Mihailo, Mladen, Mladomir, Mojsilo, Momir, Mom-čilo, Najdan, Nastas, Naum, Nebojša, Negovan, Negomir, Negoslav, Nedeljko, Nemanja, Nenad, Neofit, Nestor, Neško, Nikita, Nikodije, Nikodim, Nikola, Nikon, Nikša, Ninko, Ninoslav, Nićifor, Novak, Novica, Njegovan, Njegoje, Nje-gomir, Njegoslav, Njegoš, Njeguš, Obrad, Obradin, Obren, Ognjen, Ozren, Oliver, Omilj, Ostoja, Pavić, Pavle, Pantelija, Paun, Peran, Petar, Petko, Petronije, Pimen, Prvoslav, Prvul, Predrag, Prerad, Pribislav, Privislav, Prijezda, Prodan, Pro-kopije, Prohor, Puniša, Radan, Radenko, Radivoj, Radivoje,

Radisav, Radič, Radiša, Radmilo, Radovan, Radovin, Radoje, Radojica, Radojko, Radojlo, Radoljub, Radoman, Radomir, Radonja, Radosav, Radoslav, Radoš, Radul, Radule, Rajica, Rajko, Randel, Ranisav, Ranko, Rastislav, Rastko, Ratibor, Ratimir, Ratko, Ratomir, Rafailo, Raško, Relja, Ristivoj, Ristivoje, Rodoljub, Rozmir, Rozomir, Roman, Ruvim, Sava, Savatije, Samuilo, Svetislav, Svetozar, Svetoje, Svetolik, Svetomir, Sekula, Selimir, Serafim, Sergije, Sibin, Sima, Simeon, Simeun, Siniša, Slaven, Slavenko, Slaviša, Slavko, Slavoljub, Slobodan, Sotir, Sofronije, Spasoje, Spira, Spiridon, Spomenko, Srba, Srbislav, Srboljub, Srđa, Srđan, Sredoje, Sreten, Sretoje, Srečko, Srpko, Stavra, Stavro, Stamenko, Stanimir, Stanislav, Staniša, Stanko, Stanoje, Stanojlo, Stevan, Stepan, Stefan, Stojadin, Stojan, Stojiljko, Stojko, Stojmen, Stokan, Strajin, Strahinja, Stracimir, Tadija, Tanasije, Tanasko, Tatomir, Taško, Teodor, Teodosije, Teofan, Teohar, Tešman, Timotije, Tiosav, Tihomir, Tode, Todor, Toma, Tomislav, Toplica, Trajan, Trajko, Trivun, Trifun, Četko, Ćirilo, Uglješa, Uroš, Fedor, Feodor, Filip, Filotej, Fotije, Hariton, Hranišlav, Hristivoj, Hristivoje, Cvetin, Cvetko, Cvijan, Cvijetin, Cviko, Časlav, Čedomir, Čubrilo, Šiško, Špiro.

Sa svima njima sam se jebala.

Ja sam kurva.

Ne, ja sam kučka.

Ne!

Ja sam grabljivica.

Možeš da misliš o meni šta god želiš. Operi svoju savest. Osudi me kad pročitaš moju ispovest. Kaži: „Eto, i to postoji, dešava se drugima.“ Ostani slučajni posmatrač, nemili

svedok odvratnih, nemoralnih, prljavih, bizarnih događaja. Moj razvrat je hrana tvom licemerju. Ali ja bar znam zašto sve ovo radim!

Ja znam.

Verovatno će mnogi vajari moje biografije umreti dok ova knjiga izađe. Zbog visokog pritiska, šećera, holesterola, alkohola, kokaina... Ma umreće od pičke! Moje ili bilo čije.

Jer kao što oni ne biraju futrolu u koju će gurnuti svoju pucu, tako ni ja ne biram ni pištolj, ni kalibar. Ne mora čak ni da opali. Al' mora da se čuje da je opalio!

I manevarska municija glasno puca, zar ne?

I, mogu ti reći, ti što slabo pucaju kurcem, mnogo su jaki materijalno. Kompenzacija – majka ekonomije. Jer, mali kurac u glavama bolesnika – a valjda svaki vlasnik malog kurca postaje bolesnik – rađa neverovatnu želju za preteranim dokazivanjem i samopotvrđivanjem.

Eee, na tu kartu ja igram!

Ja, ponosna vlasnica pičke. Pičke koja nije od sapuna, te ne može da se potroši, pičke koja nema cajger, pa da se vidi kol'ko sam prešla. Ja, vlasnica savršene robe koju imaš, prodaš i ostaje ti.

Ima li bolje ekonomije? Ja se ne žalim. A ni PDV ne plaćam.

E sad, da kreveti progovore i meni bi bilo muka. Ali oni mudro ćute, a ja mudro zaboravljam.

A ti? Ako uz knjigu nisi kupio i ranisan, onda će ti se uskoro dići želudac (možda i još neki organ, al' to već nije moj problem). Ali ako ti se u želucu ne pojavi čak ni gorušica, onda su velike šanse da ćeš se u ovoj knjizi sresti sam sa sobom. Ali, možda si, ipak, imao tu ludu sreću da me nikada ne sretneš.

* * *

Muškarac mog života je mrtav.

Ubijen je.

I ja sam ubijena. Ali sam preživela.

Ne znam da li mi je život nagrada ili kazna.

Pokazaće vreme.

A ja ću, tebi, koji si kupio ovu moju ispovest, ispričati kako je sve to, u stvari, bilo.

Dao si pare, čitaj.

Jeftino si prošao.

Ja nisam.

IGRA

I

Mislila sam da će se posle te četvrte crte kokaina potpuno smiriti i njegove šake i ti mišići po licu koji su nekontrolisano išli gore-dole, levo-desno, praveći ono što se valjda zovu tikovi, a što je mene plašilo jer je umeo da me i opsuje i udari u tom stanju.

Kezila sam se svom liku u ogledalu luksuzne spavaće sobe, ležeći na ogromnom okruglom krevetu tapaciranom pravim pravcijatim krznom leoparda. Dodirivala sam prstima desne ruke ćup (sto odsto neki Ming!) na komodi ispod Šumano-vičeve slike.

Zadrhtala mu je ruka dok je vizitkartom, uz škripu po staklenom stolu, pravio bele linije. Krenula sam nosom ka crti. Uhvatio me je za kosu i grubo povukao.

– Pizda ti materina! Trudna si! Hoćeš li da rodiš neku nakazu tako našmrkana, hoćeš li da postaneš narkomanka?! Glupačo!!! Sad, kad носиš moje dete, ubiću te ako čujem da si i cigaretu zapalila za vreme trudnoće! Je l' ti, bre, jasno?! Hoću da mi sin bude zdrav i jak. Junačina, a ne neki bolesni metiljavko! Je l' ti, bre, jasno?!

– Nisam mislila...

– Nisi mislila?! Nisi mislila!!! Uključi mozak, glupačo! Jesam li ti kupio stan?! Jesam! Mom sinu i tebi, da imate gde da živite. Jesam li ti rekao da ne dolaziš ovamo?! Koji ti je, bre, kurac?! Iskuliraj malo!!! Ponašaj se kô trudnica! Idi sad kući, u svoj stan, lezi, pij neke vitamine, odmaraj se. Vidimo se sutra.

* * *

Sutra se nismo čak ni čuli.

Prekosutra sam na televiziji videla da je ubijen premijer zemlje u kojoj živim!

Posle nekoliko dana na televiziji sam videla i mrtvo telo oca mog nerođenog deteta! Ubila ga policija jer je pružao otpor, kažu.

Ja ne znam šta je bilo. I neću saznati. Ni ja, niti on, njegov sin u meni začet pre više od četiri meseca.

Pošao je očevim stopama: oca je ubila policija u samoodbrani, ja sam ubila našeg sina, takođe u samoodbrani.

I nemoj da me pitaš da li mi je sada žao zbog toga.

Nemoj da me pitaš.

II

Sredovečni muškarac i žena s druge strane špijunke nisu prestajali da zvone. Punih petnaest minuta.

– Otvorite! Otvorite, molim vas!

O, bože, ko li su ovi ljudi... mrzovoljno je progovarala tabla bensedina rastopljena u mom krvotoku, dok je opijeni mozak skoro beživotnoj ruci slao signal da otvori vrata.

– Znete, za sve nas je sve ovo veoma neočekivano i neprijatno... Znete, mi smo poštena familija... Znete, malopre smo izašli iz policijske stanice i... i supruga i ja... uhapsili su nas i ispitivali su nas kome smo iznajmili naš stan, ko je platio, gde je ugovor... Otkud nam ugovor?! Mi smo, ljudi, penzioneri, od ove kirije sastavljamo kraj s krajem. Došla žena, i dete je vodila sa sobom! Platila u kešu za godinu dana. Sad kažu da je naš stan iznajmila banda da bi se tu skrivala. Znete, nas su povezivali sa tom bandom! Ispade, maltene, kao da smo mi učestvovali u ubistvu premijera. Znete, mi smo obični ljudi. A privodili su nas kao da smo kriminalci. Znete, i komšije su gledale... Znete, imamo decu,

studiraju... Šta će reći svet, znate. Evo, mi ćemo da vam vratimo deset kirija, ne, ne, nećemo mi tuđe. Samo, molim vas, znate, ovaj... Znate...

– Znam. Sve znam – prekinula sam zamuckivanje sredovečnog muškarca čiji su izraženi crveni kapilari na uvelom, sivom licu slali apel da je u predinfarktnoj fazi.

Bilo mi ga je žao.

I njemu je mene bilo žao, pa je sutradan došao da mi pomogne da iznesem moja tri kofera i četiri kartonske kutije iz stana za koji sam mislila da je moj.

Gde ću, kud ću sa stomakom? Šta da radim kada se rodi?! Ni stana obećanog, niti izdržavanja, takođe obećanog. Kud ću crna kukavica, crna mučenica?! Želeo je sina. Začela sam sina. Želela sam luksuzan život. Obećao mi ga je. I htela sam da rodim dete. Ali kada je on otišao sa ovog sveta, pogodba je propala, a ugovor je ništavan. Je l' se to tako kaže? Nek mi ne zamere pravnici ako nisam potrefila sve pravne termine... Znam da mi neće zameriti one sudije koje su od pokojnog oca mog nerođenog deteta uzimali novac. Veeliki novac! Nema tog blata u ovoj mojoj državi koje se novcem ne može oprati. Sve se može za pare! Pa i da abortiraš u petom mesecu trudnoće! Šta? Ne veruješ?! Ni ja nisam verovala.

* * *

– E, gori mi pod nogama! Moram da abortiram.

– Računaj da ti je završeno, sad sam zvala ginekologa, svog dobrog poznanika. Samo, znaš, to je, ipak, malo protiv zakona, to da kiretiraš u petom mesecu. I rizično je, znaš...

– Ne pitam šta košta.

– Zovi doktora Jovanovića, on radi u jednoj privatnoj ordinaciji. Kaži mu da sam te ja poslala. Koštaće te samo 1.200 evra. To je cena za prijatelje. Meni je uradio tri abortusa za godinu dana, dva puta u četvrtom mesecu. I ko da ništa nije bilo. Ma bre, zna čovek posao.

* * *

– Gotovo?

– Da. Mi ćemo vam pozvati taksi i platiti. To je imidž ove ordinacije – briga o pacijentima. Pijte antibiotik baktrim po dve tablete ujutru i uveče četiri dana, mirujte i sve će biti u redu.

* * *

Ništa nije bilo u redu!

Posle dva sata sam po ve-ce šolji, pločicama u kupatilu, hodniku, sobi i krevetu prolila, ja mislim, svu krv koju sam imala. Klizala sam se po sopstvenoj krvi dok u jakni na čiviluku kraj vrata nisam našla moj mobilni telefon i pozvala ordinaciju. Niko se nije javljao. Jebem ti državu!

– Alo, Hitna pomoć, molim vas, pomozite mi, krvaram. Mnogo krvaram... Na prvom spratu sam, stan broj pet..., ulica..., ulica... Joooj...

Nisam mogla da se setim adrese iznajmljenog stana u kojem živim tek sedam dana.

– Čekajte – rekla sam u slušalicu i oteturala se do prozora. Na trotoaru, naslonjeni na vrata zgrade, ljubili su se mladić i devojka.

– Molim vas, molim vas, recite mi koja je ovo adresa. Na kojoj adresi živim?!

– Auuu... Sestro, na čemu si, jebote?!

„Na životu sam, jebote!“, htedoh da kažem, ali stanje u kojem sam bila ubilo mi je svaki smisao za humor.

– Pomozite, umirem... – bilo je poslednje što sam rekla pre nego što se pojavila žuta svetlost i progutala i mladića i devojku, ulicu, trotoar, prozor i mene.

* * *

– *Požurite, oko nje je lokva krvi! Ne znam da li diše, bleđa je.*

– *Izgleda da je mrtva.*

– *Sestro, izmerite joj pritisak.*

– *Ima otkucaje! Puls 120, tenzija 60 sa 40.*

– *Živa je. Brzo, brzo u kola.*

* * *

Niiinuuu-niiinuuu, niiinuuu-niiinuuu...

Vrišteća sirena kola Hitne pomoći.

Niiinuuu-niiinuuu, niiinuuu-niiinuuu...

Da li stvarno nekog voze?

Nemam snage da pokrenem mišiće na licu.

U sebi se smejem.

Opet ta Hitna?! Ma bre, samo prave frku u saobraćaju. Sigurno je zaludni vozač Hitne upalio svetla i sirenu, pa jurca za svoj ćef. A posle seru na televiziji kako su „ostali učesnici u saobraćaju nehumani, pa neće da se sklone u stranu kad ide Hitna, a niko ne pomisli da je možda u tom vozilu baš njihova majka, sestra, dete...“.

Niiinuuu-niiinuuu, niiinuuu-niiinuuu...

Da li stvarno nekog voze?
Nemam snage da pokrenem mišiće na licu.
U sebi se smejem.
Glasno se u sebi smejem.
Mene voze!

* * *

- Pacijentkinja je hladna.
– Brzo!
– Tenzija 50 sa 40!
– Uključi ringer 1.000 miligrama i 100 mililitara glukoze.
Umij je malo.
– Da joj savijem noge u kolenima?
– Naravno, autotransfuzija!
– Tenzija 40 sa 30.
– U, jebote, gubimo je. Puls?
– Nema.
– Kako, bre, nema?!
– Nema! Probajte vi.
– U, majku mu, stvarno nema!
– Gotovo! A u pičku materinu!!!
– Bila je baš lepa.
– Šteta.

* * *

Spokojna sam.
Tonem...
A film kreće...
Poznajem glavnu glumicu.

III

Rodila sam se pre 25 godina u užičkoj bolnici, u koju je moja trudna majka došla iz 20 kilometara udaljenog sela da bi se porodila. Da je znala šta će da rodi, verovatno bi me abortirala. Ali, na sreću, i to ne samo moju – rodila sam se.

Živela sam na selu u zajednici: prababa, baba, deda, otac, majka, mlađi brat. Patrijarhalni i zatucani da nema dalje!

Brata, muško dete, naslednika krsne slave i prezimena, čuvara ognjišta i buduću glavu porodice favorizovali su, voleli i pazili kô oči u glavi. Za njega je, imali-nemali, moralo da se kupi sve novo i kvalitetno; dobio je i televizor „za u sobu“.

„Nek gleda dete šta ono 'oće, da mu ne smetamo“, pa muzički stub, video... A ti, Violeta, sedi u praznoj sobi, gledaj u bele zidove i slušaj tišinu.

Mali tiranin me, naravno, nije puštao u svoju sobu da gledam i ja televiziju. Ja, žensko dete, tuđa kuća i tuđa večera, nisam imala nikakva prava. Ali su dužnosti bile mnogobrojne. Budila sam se pre zore da založim vatru i umesim hleb, da spremim doručak ukućanima, pa trčala u štalu da položim

---

---

kravama, da ih pomuzem i, tegleći kofe mleka, nazad kući da se spremim za školu. Po povratku čistim, spremam ručak; leti na njivu, zimi ovcama u planinu. Uveče opet muzem krave, uradim domaći, pa na počinak.

Rintala sam i po kiši i po snegu i po žegi. Kao muškarac. Ma, kô crnac.

U školi sam bila odličan đak. U sva četiri razreda nas dva-naest; cela škola. Učitelj strah i trepet. A posle škole, omiljena igra bila je – jebanje. Ja u tome nisam učestvovala, ali sam posmatrala. Ostali bi se sakrili iza šupe i radili ono što smo gledali na televiziji. Devojčice, onako obučene, legnu na pod, a dečaci preko njih, pa se mrdaju, migolje i kikoću. Želela sam da se i Milan, moja prva simpatija, i ja malo valjamo po travi, ali nisam smela. Stalno su mi na pameti bile reči moje majke kad je na televiziji bila neka ljubavna scena:

– To rade samo loše devojke. Vidiš, sad joj priča da je voli, a u stvari samo će da je iskoristi, pa da joj se posle smeje. Napraviće joj dete, pa će da je ostavi da je celo selo izvrgne ruglu. 'Oćeš to da radiš?! Da budeš kao ona Živkina koja nosi kopile?! Nemoj zmija da te ujede, da tako obrukaš kuću! – tako je iz dana u dan, pedagoškom metodom ispiranja mozga, moja majka sprovodila seksualno obrazovanje.

Od petog do osmog razreda išla sam u drugo selo i povremeno odlazila na vašare sa majčinim preciznim uputstvima:

– Nemoj slučajno sa nekim da ideš u mrak. Nemoj da gledaš u momke da ne bi pomislili da si kvarna. Nemoj slučajno da te neko poljubi, jer se tako osramočena nikada nećeš udati. I nemoj slučajno da pobegneš i udaš se.

Nemoj!

Nemoj!

Nemoj, nemoj, nemoj!

I nisam.

U sedmom razredu, zaljubila sam se u svog vršnjaka Mihaila iz susednog sela. Viđala sam ga na vašarima i uvek crvenela kad nam se pogledi sretnu. Dopisivali smo se, a pisma je nosila moja komšinica koja je radila u prodavnici u njegovom selu.

Da, da, dragi moji. I ja sam nekada bila romantična. Uveče bih dugo gledala kroz prozor maštajući o Mihailu, našoj kući, porodici, deci... Uzdisala sam nestrpljivo čekajući da porastem i udam se za njega. Za Mihaila, najlepšeg momka u kraju. Za mog Mihaila koji voli baš mene.

On je, bar po pismima, mene zaista voleo. Pisao mi je da mu kolena klecaju kad naiđem putem. Da, dok stoji kraj mene ima knedlu u grlu od zaljubljenosti i budžu u pantalonama od želje. Da me noću sanja, pa mu često od snova gaće budu lepljive ujutru.

I ja sam osećala promene na telu kad vidim Mihaila. Ribica i butine su mi bile vlažne. Unutra, duboko u ribici, osećala sam neki nemir, neku toplinu. Podrhtavanje. A kad ga dugo nema, stomak je postajao košnica nervoznih pčela, a u grudima sam imala pritisak kao da mi je neko ciglu stavio na grudi.

Voleli smo se, nema šta. Ali nekoliko devojaka koje su sa mnom išle u školu, ali su stanovale pet kilometara bliže Užicu, što je bilo veoma bitno, bile su mi opasna konkurencija. Bile su u centru pažnje, svi momci su bili zaljubljeni u njih. Bolje obučene, moderno ošišane, znale su neke gradske fore i fazone – rečju bile su in, a ja sam bila aut.

Dok me je pakost izjedala, tešila sam se mišlju: „E vi ste sad dobre ribe, ali videćete za deset godina ko će biti glavna riba! I videćete ko će se udati za Mihaila.“

Posle osmog razreda, koji sam za razliku od dobrih riba položila sa svim peticama, Mihailo ode u Karlovce na Bogosloviju, a ja u Užičku gimnaziju.

Na rastanku me je, na ispraćaju u vojsku zajedničkog druga, pozvao u stranu, odveo u bagrenjak iza šatora i drhtavim glasom mi rekao:

- Ti si moja. Od danas, pa zauvek. Obećaj da ćeš biti moja.
- Obećavam.

IV

Prvi susret sa velikim gradom. Uh! Sve veliko, i kuće i ljudi. Svi nekako nalickani, obučeni svakodnevno kao što se mi na selu oblačimo samo za specijalne prilike: svadbe, ispraćaje, vašare...

A ja? Dete sa sela. I to u pubertetu. Sa gomilom bubuljica koje su kao bradavice rasle jedna preko druge, provideći se kroz rozikasti stepin, apotekarski puder protiv akni; u jakni koju mi je baba isplela, sve navlačeći nogavice okraćalih pantalona da se ne bi videle bele sportske čarape sa reketićima.

Stanovala sam u stanu mog strica koji je kao vojno lice još pre deset godina dobio prekomandu u Beograd, iz kojeg se, na moju sreću, do dana današnjeg nije vratio. (Kasnije mi je postao ulaznica za velegrad.)

Ja, zbunjeno seljače... Šta da ti kažem... To što nisam bila prva u selu nimalo mi nije smetalo da budem poslednja u gradu. Bila sam loše obučena. Bila sam po strani. Sa etiketom – dete sa sela.

Plus ostavljena! Ni poljubljena, a već ostavljena. Svakog dana sam po tri pisma pisala Mihailu. Svaki dan! Cepala sam

---

---

srednje listove velike sveske na kvadratiće, pa u svakom kvadratiću sitno ispisivala njegovo ime i slala mu to kao dokaz da satima i satima svakog dana mislim na njega.

I on je meni pisao. Prvo tri puta nedeljno, pa dva puta... Pa jednom nedeljno. Pa jednom mesečno. Pa jednom u tri meseca...

„Plaćem, plaćem, zašto bih to krila, da sam suze prodavala, ja bih se obogatila“, pevala je Vesna Zmijanac te jeseni, a ja sam na celoj kaseti – i A i B strana – snimila tu pesmu. I Mihailu sam napisala reči i poslala.

Nije odgovorio.

Možda je bilo nečitko.

Poslala sam mu i kasetu.

Nije odgovorio.

Možda ne voli narodnjake.

Kupila sam veliku svesku na kvadratiće i celu je sitnim slovima ispisala rečima: „Mihailo, volim te“ i poslala mu.

Odgovorio je. „Mnogo učim. Nemam vremena da ti pišem.“

Možda me ne voli.

Izgleda da je to.

* * *

Moji školski drugari su izlazili po kafićima i diskotekama, a ja sam sedela kod kuće i kukala za Mihailom.

Koliko sam samo plakala i molila mamu da me pusti na neku od rođendanskih žurki! Ali ona je bila neumoljiva. Punila mi je glavu pričama iz našeg sela u kojem su se devojke sa četrnaest godina udavale, po pravilu, za petnaest godina starije momke koji su u njima videli poslednji vagon poslednjeg voza, a one, guskice, padale na priču o večnoj

---

ljubavi. Oni jesu seli u poslednji vagon voza života koji po voznom redu, kao i Halejeva kometa, protutnji jednom u 75 godina, ali su se one gadno zajebile nasedajući na te priče. Priče koje su njihovi muževi (svi odreda!) kasnije i meni – uzdišući na belim jastucima manje, ali po sedištima automobila više – pričali!

Majka me je skoro klečeći, a više preteći, molila da ne činim takvu glupost. Tako sam se ja, pod uticajem majčine priče, prve dve godine gimnazije provlačila kroz život čekajući da vreme učini nešto za mene.

I učinilo je.

Vreme – taj najjajtrajni i najkompetentni svedok našeg postojanja, surovi sudija i neumoljivi pokazatelj naših vrednosti – kô da sam ga platila, a nisam – radilo je za mene.

Sa osamnaest – nije slučajno da mi je baš punoletstvo dalo tu hrabrost, jer kad si punoletan možeš da se udaš (što me nije zanimalo), ali i da abortiraš bez znanja roditelja (što me se veoma ticalo) – počela sam da živim. Da živim i uživam u Životu. Ne, nisam ja mislila da se jede sve što leti – znala sam! I jela sam, ma koliko žilavi, tvrdi i teško svarljivi bili moji ulovi.

Počela sam da izlazim sa drugaricama po užičkim kaficama primetivši da se od bubuljičavog seljačeta u pletenom džemperu, kao u bajci, izrodio lepi, beli labud. Ali i dežurni gradski mangupi su to i te kako primetili. Upotrebili i zlo-upotrebili.

Mislila sam da su svi dobri, dobronamerni i iskreni kao što sam ja bila. Bila. A oni?! Namazani, premazani i izlakirani svim bojama. A ja – kô tele!

Ali, jedra, zdrava, mlada.

Nova.

Tako sam, kao „sveža krv“ u Užicu, postajala sve interesantnija.

I dalje mislim na mog Mihaila, ali on je u Karlovcima, daleko. Kako odrastam, sve je dalji, a gradski momci su sve bliži.

E, sad. Nisam ja njega baš tako lako prebolela. Ma kakvi lako! Nema gorih muka i dubljih rana od muka i rana nesrećno zaljubljenog čoveka. I nema tog čoveka koji, kad ga zaljubljenost prođe, ne oseća stid što je bio zaljubljen.

I nema beznačajnije osobe na ovom belom svetu od one koju si upravo prestao da voliš.

Eee, lako je to sad isteoretisati...

Kukala sam ja za Mihailom živim kao što retko koja udovica za svojim čovekom plače.

Ali živ se čovek na sve navikne.

* * *

I tako, na moj osamnaesti rođendan, prvi put se poljubim. Sa rukometašem. Posle prvog, drugog, trećeg poljupca, očekivala sam da postanemo momak i devojka, da se zabavljamo... Ali po njegovom ponašanju vidim da od toga nema ništa. A meni se ljubljenje baš dopalo. U glavi mi bilo samo da se ljubim!

I, sećam se, u školi sam odjednom postala brbljiva, počela da dobacujem muškarcima, okuražila sam se, osmelila. Umesto da vikende, kao do tada, provodim u selu, počnem da izmišljam neke radne subote i pismene ponedeljkom za koje moram preko vikenda da učim; sve ne bih li petkom i subotom skitala do zore. Malo-pomalo, počnem da skitam i radnim danom. Mlad organizam, jak, pa mi i ne treba mnogo sna, tako da posle neprospavane noći 'ladno odem u školu.

Ali i u selo, kad mora. A sve češće mora jer došlo pusto proleće, te okopavaj maline, kukuruz...

Najgore mi je jutro. Izađem iz mraka diskoteke, a zaslepi me svetlost sunca. I, umesto u krevet, pravo iz diskoteke, „Raketinim“ autobusom idem u selo, pa pravac štala da pomuzem krave. Pa na njivu, pa da skuvam ručak, pa uveče opet štala...

Kamenom za pete sam gulila ruke da se skine crna boja od kupina, pa maži nokte, pa ajd opet u grad. Kad sam kod mojih, izlazak mi je samo do jedanaest, a tada sve i počinje. Nema veze, daj šta daš, bolje i to nego da sedim u kući. Jednom se živi – zgrabi život. Tako me nekako i prozvaše Grabljivica. A meni se taj nadimak baš svideo.

Povremeno odlazim u Beograd, gde uz asistenciju svog dosadnog brata od strica – koji me je, stalno ponavljajući da budem poštena i smerna, izvodio u čuvene beogradske klubove – počinjem da se odevam i ponašam po poslednjim diktatima velegradske mode. E, onda se vratim u Užice, pa po diskotekama, obučena kao turbo-folk dame, demonstriram šta sam naučila. Ma idi – ludilo!